

November 2. – Halottak napja A – B – C

*Sem halál, sem élet, sem angyalok,
sem fejedelemségek, sem jelenvalók,
sem eljövendők, sem magasság, sem mélység,
sem egyéb teremtmény el nem szakíthat
bennünket Isten szeretetétől. (Róm 8,38)*

Olvasmány

Izajás 25,6a.7-9

Készít majd a Seregek Ura minden népnek ezen a hegyen egy zsíros lakomát, lakomát színborokból, zsíros, velős falatokból, letisztult színborokból.

Ezen a hegyen leveszi a leplet, a leplet, amely minden népre ráborult, és a takarót, amely minden nemzetre ráterült.

Az Úr megsemmisíti örökre a halált. Istenünk, az Úr letörli a könnyet minden arcáról, népe gyalázatát elveszi az egész földről.

Bizony, az Úr így szólott!

Szentlecke

Filippiekhez 3,20-21

A mi hazánk azonban a mennyekben van, ahonnan mint Üdvözítőt várjuk az Úr Jézus Krisztust. Ő átalakítja gyarló testünket, és hasonlóvá teszi az Ő dicsőséges testéhez, azzal az erővel, amellyel hatalma alá vethet mindent.

Evangélium

Lukács 7,11-17

Történt pedig, hogy ezután egy Naim nevű városba ment, és vele mentek tanítványai és a nagy sokaság. Mikor a város kapujához közeledett, íme, egy halottat vittek ki, egy özvegyasszony egyetlen fiát, és a város sok lakosa kísérté. Amikor meglátta őt az Úr, megkönyörült rajta, és ezt mondta neki: "Ne sírj!" Majd odament, és megérintette a koporsót. Erre azok, akik vitték, megálltak. Ezt mondta: "Ifjú! Mondom neked: kelj föl!" A halott pedig felült és beszélni kezdett. Ekkor átadta őt az anyjának. Mindnyájukat elfogta a félelem, és így dicsőítették Istent: "Nagy próféta

támadt közöttünk!" És: "Isten meglátogatta az ő népét!" Az eset híre elterjedt egész Júdeában, és mindenütt a környéken.

Elmélkedés

"Az élet teljességében körülölel a halál minket" énekeljük egy régi egyházi énekben. November csendes napjaiban ránk tör – sokkal inkább mint máskor – a halál gondolatával való szembesülés. A hétköznapi terhei és gondjai közepette, újra és újra felvetődik a kérdés a temető kapujában, vagy egy szeretett ember váratlan halálánál: miért kell miért kellett neki meghalni? S a halállal így már mindennek vége? A hit nem tagadja a halál okozta fájdalmat és a gyászt, ugyanakkor figyelmeztet minket, hogy az Istennel való szeretet kapcsolatnak erősebbnek kell lennie, mint egy emberi test széthullása után érzett keserűség, vagy bármilyen földi, világi kapcsolat. Isten nem veszi el a halálban az ember életét, hanem átváltoztatja azt, és egy beteljesedett életté teszi.

Életünk során is sokféleképpen találkozunk már Istennel, de sohasem úgy, hogy azt mondhatnánk, most az egyszer s mindenkorra megtaláltuk és megragadtuk Őt. A halál után azonban már örökké Vele lehetünk és szemlélhetjük Őt. A Mennysorszámban beteljesedett élet egy kifejezés erre a végleges Isten-találkozásra. Talán ott "hályog hull le majd a szemünkről". Megdöbbenve ismerjük fel ott, hogy Isten nagyobb, mint bárki és bármi, amit életünkben megtapasztaltunk és szavakba foglaltunk Róla. Akkor azonban átlátjuk, mennyire közel volt hozzánk az egész életünkben, akkor is, amikor már azt gondoltuk, hogy elhagyott minket.

Ez az Istennel való találkozás a halálban ugyanakkor az ítéletünk is lesz. Azonban nem mulasztásainkról szóló listát tesznek az orrunk alá, hanem akkor az egész életünk igazsága átvillan majd rajtunk. Mintha csak más szemmel látnánk magunkat, mint amikor egy szeretetteljes és jóságos emberrel találkozunk, s ekkor lesz minden egyértelmű ott Isten színe előtt. Saját keménységünket, szívtelenségünket és öngazolásunkat láthatjuk meg. S akkor befejeződik minden megjátszott szerep, ott lehull rólunk minden álarc. S egyetlen pillanat alatt felismerjük, hogy hol sikerült győzni az önzőség és a szeretetlenség felett, s hogy hol követtünk el hibákat.

A Halottak napján tartott ünnepi megemlékezések már száz éve hirdetik a halottak feltámadásáról szóló örömhírt. Az Egyház halottak napi liturgiája tele van azzal az erővel, amely a feltámadásba vetett hitből fakad. Ez az erő és ez a bizalom ad értelmet a halottakról való megemlékezésnek és ez adja meg a végső célját is az életünknek. A halál előtti életnek jelentősége van a halál után is. Mert mindenkinek számot kell adnia Isten színe előtt saját magáról, az egyediségében; élete minden eredményéről és eredménytelenségéről, minden találkozásról és minden emberi kapcsolatáról. Ezért van értelme azokról a halottakról megemlékeznünk, akikkel az életünk egy szakaszán együtt haladtunk, mert imáinkban hozzájuk is fordulva, kérhetjük az ő közbenjárásukat.

A sír sötétjéből Krisztus halál felett aratott húsvéti győzelme adja a fényt és a világosságot az életünknek: ezt jelképezi minden gyertya, amelyet ma meggyújtunk a halottaink sírján. Ezért semmiképp sem kell ezt a napot mély lehangoltságban megélni, hanem inkább erőgyűjtésként kell magunk elé állítani. S kérjük ezen a napon is a Mindenható Istent, hogy úgy tudjunk élni és szeretni, hogy a továbbélés a halál után mindazok körében adassék meg, akik reménnyel telve léptek át a halál küszöbét.

November 2. – Halottak napja A – B – C

*Sem halál, sem élet, sem angyalok,
sem fejedelemségek, sem jelenvalók,
sem eljövendők, sem magasság, sem mélység,
sem egyéb teremtmény el nem szakíthat
bennünket Isten szeretetétől. (Róm 8,38)*

Olvasmány

Jób 19,1.23-27a

És felelt Jób, és ezt mondta: Bárcsak felírnák szavaimat, vajha könyvbe jegyeznék azokat, vas íróvesszővel ólomtáblára, vagy vésővel sziklába metszenék őket! Mert tudom, hogy Megváltóm él, s a végső napon felkelek a földről; és ismét körülvesz a bőröm, és saját testemben látom meg Istenemet; én magam látom meg őt, és önnön szemem nézi őt, és nem más! E reményem van eltéve keblemben!

Szentlecke

Rómaiakhoz 5,5-11

A remény pedig nem engedi, hogy megszegyenüljünk, mert Isten szeretete kiáradt szívünkbe a nekünk adott Szentlélek által. Krisztus ugyanis akkor, amikor még erőtlenekek voltunk, a meghatározott időben, meghalt a gonoszokért. Pedig az igaz emberért is aligha hal meg valaki; esetleg a jóért képes valaki meghalni. Isten azonban azzal bizonyítja irántunk való szeretetét, hogy abban az időben, amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk. Azért most, miután az ő vére által megigazultunk, még sokkal inkább megment minket a haragtól. Ha mi, amikor még ellenségek voltunk, kiengesztelődhattünk Istennel Fiának halála által, most, mint kiengesztelődöttünk, sokkal inkább üdvösséget nyerünk az ő élete által. Sőt még dicsekszünk is Istenben a mi Urunk, Jézus Krisztus által, aki most megszerezte nekünk a kiengesztelődést.

Evangélium

János 6,37-40

Mindenki, akit nekem ad az Atya, hozzám jön, és aki hozzám jön, nem utasítom el, mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem annak akaratát, aki küldött engem. Annak, aki küldött engem, az az

akarata, hogy el ne veszítsek semmit abból, amit nekem adott, hanem föltámasszam azt az utolsó napon. Mert Atyám akarata az, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen; és én feltámasztom őt az utolsó napon.

Elmélkedés

"Az élet teljességében körülölel a halál minket" énekeljük egy régi egyházi énekben. November csendes napjaiban ránk tör – sokkal inkább mint máskor – a halál gondolatával való szembesülés. A hétköznapi terhei és gondjai közepette, újra és újra felvetődik a kérdés a temető kapujában, vagy egy szeretett ember váratlan halálánál: miért kell miért kellett neki meghalni? S a halállal így már mindennek vége?

A hit nem tagadja a halál okozta fájdalmat és a gyászt, ugyanakkor figyelmeztet minket, hogy az Istennel való szeretet kapcsolatnak erősebbnek kell lennie, mint egy emberi test széthullása után érzett keserűség, vagy bármilyen földi, világi kapcsolat. Isten nem veszi el a halálban az ember életét, hanem átváltoztatja azt, és egy beteljesedett életté teszi. Életünk során is sokféleképpen találkozunk már Istennel, de sohasem úgy, hogy azt mondhatnánk, most az egyszer s mindenkorra megtaláltuk és megragadtuk Őt. A halál után azonban már örökké Vele lehetünk és szemlélhetjük Őt. A Mennyországban beteljesedett élet egy kifejezés erre a végleges Isten-találkozásra. Talán ott "hályog hull le majd a szemünkről". Megdöbbenve ismerjük fel ott, hogy Isten nagyobb, mint bárki és bármi, amit életünkben megtapasztaltunk és szavakba foglaltunk Róla. Akkor azonban átlátjuk, mennyire közel volt hozzánk az egész életünkben, akkor is, amikor már azt gondoltuk, hogy elhagyott minket.

Ez az Istennel való találkozás a halálban ugyanakkor az ítéletünk is lesz. Azonban nem mulasztásainkról szóló listát tesznek az orrunk alá, hanem akkor az egész életünk igazsága átvillan majd rajtunk. Mintha csak más szemmel látnánk magunkat, mint amikor egy szeretetteljes és jóságos emberrel találkozunk, s ekkor lesz minden egyértelmű ott Isten színe előtt. Saját keménységünket, szívtelenségünket és öngazolásunkat láthatjuk meg. S akkor befejeződik minden megjátszott szerep, ott lehull rólunk minden álarc. S egyetlen pillanat alatt felismerjük, hogy hol sikerült győzni az önzőség és a szeretetlenség felett, s hogy hol követtünk el hibákat.

A Halottak napján tartott ünnepi megemlékezések már száz éve hirdetik a halottak feltámadásáról szóló örömhírt. Az Egyház halottak napi liturgiája tele van azzal az erővel, amely a feltámadásba vetett hitből fakad. Ez az erő és ez a bizalom ad értelmet a halottakról való megemlékezésnek és ez adja meg a végső célját is az életünknek. A halál előtti életnek jelentősége van a halál után is. Mert mindenkinek számot kell adnia Isten színe előtt saját magáról, az egyediségében; élete minden eredményéről és eredménytelenségéről, minden találkozásról és minden emberi kapcsolatáról. Ezért van értelme azokról a halottakról megemlékeznünk, akikkel az életünk egy szakaszán együtt haladtunk, mert imáinkban hozzájuk is fordulva, kérhetjük az ő közbenjárásukat.

A sír sötétjéből Krisztus halál felett aratott húsvéti győzelme adja a fényt és a világosságot az életünknek: ezt jelképezi minden gyertya, amelyet ma meggyújtunk a halottaink sírján. Ezért semmiképp sem kell ezt a napot mély lehangoltságban megélni, hanem inkább erőgyűjtésként kell magunk elé állítani. S kérjük ezen a napon is a Mindenható Istent, hogy úgy tudjunk élni és szeretni, hogy a továbbélés a halál után mindazok körében adassék meg, akik reménnyel telve léptek át a halál küszöbét.

November 2. – Halottak napja A – B – C

*Sem halál, sem élet, sem angyalok,
sem fejedelemségek, sem jelenvalók,
sem eljövendők, sem magasság, sem mélység,
sem egyéb teremtmény el nem szakíthat
bennünket Isten szeretetétől. (Róm 8,38)*

Olvasmány

Bölcsesség 3,1-6.9

Az igazak lelke Isten kezében van és a halál gyötrelme nem érintheti őket. Az esztelenek szemében úgy látszott, hogy meghaltak; a világból való távozásukat balsorsnak vélték, elmenetelüket megsemmisülésnek. Ők azonban békességben vannak! Mert ha az emberek szemében kínokat szenvedtek is, a reményük telve volt halhatatlansággal.

Kevés megpróbáltatás után nagy jótéteményekben részesülnek, mert Isten próbára tette és magához méltónak találta őket. Mint aranyat a kohóban, megvizsgálta és elfogadta őket egészen eléggő áldozatul, és amikor elérkezik az idő, tekintettel lesz rájuk. Akik bíznak benne, megérik az igazságot, és akik hűségesek hozzá, kitartanak mellette szeretetben, mert választottainak kegyelem és békesség az osztályrészük.

Szentlecke

2 Korintusiakhoz 4,14–5,1

Testvéreim! Tudjuk, hogy aki Jézust feltámasztotta, Jézussal minket is feltámaszt, és veletek együtt elébe állít. Mert minden értetek történik, hogy minél bővebben áradjon a kegyelem, és így hálát is mind többen adjanak az Isten dicsőségére.

Ezért nem veszítjük el kedvünket, mert bár a külső ember romlásnak indult bennünk, a belső napról napra megújul. A mostani, pillanatnyi, könnyű szenvedés ugyanis a mennyei örök dicsőség túláradó mértékét az szerzi meg nekünk. Csak ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra fordítsuk figyelmünket. Mert a látható mulandó, a láthatatlan azonban örök. Tudjuk ugyanis, hogy ha földi sátrunk összedől, Istentől kapunk lakást: örök otthont a mennyben, amelyet nem emberi kéz épített.

Evangélium

Máté 25,1-13

Abban az időben Jézus a következő példabeszédet mondta tanítványainak: A mennyek országa olyan, mint az a tíz szűz, akik vették lámpáikat, és kimentek a vőlegény elé. Öten közülük balgák voltak, öten pedig okosak. A balgák fogták a lámpásukat, de olajat nem vittek magukkal; az okosak azonban korsóikban olajat is vittek lámpásaikhoz. Készt a vőlegény, s ők mind elalmosodtak és elaludtak. Az

éjszaka közepén egyszerre kiáltás hangzott: "Íme, a vőlegény! Menjetelek eléje!" Erre a szüzek mindnyájan fölébredtek, és felszították lámpásaikat. A balgák kérték az okosakat: "Adjatok az olajotokból, mert lámpásaink kialvóban vannak!" Az okosak ezt válaszolták: "Nem lehet, nehogy nekünk is, nektek is kevés legyen. Inkább menjetelek el a kereskedőkhöz, és vegyetek magatoknak!" Míg azok vásárolni mentek, megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre; az ajtó pedig bezárult. Később megérkezett a többi szűz is. Így szóltak: "Uram, uram! Nyiss ajtót nekünk!" De ő így válaszolt: "Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket!" Virrasszatok tehát, mert nem ismeritek sem a napot, sem az órát!

Elmélkedés

"Az élet teljességében körülölel a halál minket" énekeljük egy régi egyházi énekben. November csendes napjaiban ránk tör – sokkal inkább mint máskor – a halál gondolatával való szembesülés. A hétköznapi terhei és gondjai közepette, újra és újra felvetődik a kérdés a temető kapujában, vagy egy szeretett ember váratlan halálánál: miért kell miért kellett neki meghalni? S a halállal így már mindennek vége?

A hit nem tagadja a halál okozta fájdalmat és a gyászt, ugyanakkor figyelmeztet minket, hogy az Istennel való szeretet kapcsolatnak erősebbnek kell lennie, mint egy emberi test széthullása után érzett keserűség, vagy bármilyen földi, világi kapcsolat. Isten nem veszi el a halálban az ember életét, hanem átváltoztatja azt, és egy beteljesedett létté teszi.

Életünk során is sokféleképpen találkozunk már Istennel, de sohasem úgy, hogy azt mondhatnánk, most az egyszer s mindenkorra megtaláltuk és megragadtuk Őt. A halál után azonban már örökké Vele lehetünk és szemlélhetjük Őt. A Mennyországban beteljesedett élet egy kifejezés erre a végleges Isten-találkozásra. Talán ott "hályog hull le majd a szemünkről". Megdöbbenve ismerjük fel ott, hogy Isten nagyobb, mint bárki és bármi, amit életünkben megtapasztaltunk és szavakba foglaltunk Róla. Akkor azonban átlátjuk, mennyire közel volt hozzánk az egész életünkben, akkor is, amikor már azt gondoltuk, hogy elhagyott minket. Ez az Istennel való találkozás a halálban ugyanakkor az ítéletünk is lesz. Azonban nem mulasztásainkról szóló listát tesznek az orrunk alá, hanem akkor az egész életünk igazsága átvillan majd rajtunk. Mintha csak más szemmel látnánk magunkat, mint amikor egy szeretetteljes és jóságos emberrel találkozunk, s ekkor lesz minden egyértelmű ott Isten színe előtt. Saját keménységünket, szívtelenségünket és öngazolásunkat láthatjuk meg. S akkor befejeződik minden megjátszott szerep, ott lehull rólunk minden álarc. S egyetlen pillanat alatt felismerjük, hogy hol sikerült győzni az önzőség és a szeretetlenség felett, s hogy hol követtünk el hibákat.

A Halottak napján tartott ünnepi megemlékezések már száz éve hirdetik a halottak feltámadásáról szóló örömhírt. Az Egyház halottak napi liturgiája tele van azzal az erővel, amely a feltámadásba vetett hitből fakad. Ez az erő és ez a bizalom ad értelmet a halottakról való megemlékezésnek és ez adja meg a végső célját is az életünknek. A halál előtti életnek jelentősége van a halál után is. Mert mindenkinek számot kell adnia Isten színe előtt saját magáról, az egyediségében; élete minden eredményéről és eredménytelenségéről, minden találkozásról és minden emberi kapcsolatáról. Ezért van értelme azokról a halottakról megemlékeznünk, akikkel az életünk egy szakaszán együtt haladtunk, mert imáinkban hozzájuk is fordulva, kérhetjük az ő közbenjárásukat.

A sír sötétjéből Krisztus halál felett aratott húsvéti győzelme adja a fényt és a világosságot az életünknek: ezt jelképezi minden gyertya, amelyet ma meggyújtunk a halottaink sírján. Ezért semmiképp sem kell ezt a napot mély lehangoltságban megélni, hanem inkább erőgyűjtésként kell magunk elé állítani. S kérjük ezen a napon is a Mindenható Istent, hogy úgy tudjunk élni és szeretni, hogy a továbbélés a halál után mindazok körében adassék meg, akik reménnyel telve léptek át a halál küszöbét.